

Предки

Еміль Верхарн

Переклад: Микола Терещенко

Руде волосся й гостре підборіддя в них.
Вони встають з-за обріїв безмежних
В змаганні рук міцних і сил бентежних
Між сірих островків і привидів сумних.

Кругом лише вода. І тільки клаптик суші.
І мертвий кущ вгрузає в землю де-не-де.
Кругом дощі й вітри, і марево густе,
А ввечері гроза, і шквали грому дужі.

Тор є владар небес. Ударами громів
Проймає вія до краю серце світове.
І клекіт птиць болотних в відповідь пливе
Серед нестримних бур і гомінких вітрів.

І розумом своїм вони гартують силу,
Незламні, вперті й мужні в замірах своїх,
І схожі їх слова до криків голосних,
Що їх кують вони у спільному зусиллі.

І творять те вони, чого їм не збагнуть,
Як сонце ходить обрієм туманним.
І береги Світів, омитих Океаном,
Вони хочуть з води на землю обернуть.

Від дня й до вечора, поки морські припливи
На штурм не поведуть бурхливий хаос хвиль.
Всі — на своїх місцях, в напрузі дужих сил.
Воліють подолати безмежжя вод бурхливе.

Вони працюють — хоч і зносить гать! —
Уперті та незламні, мов нестримна сила,
Вони змагаються з природою щосили,
Лиш тільки б смужку мулу їм дістать.

Та дужий запал їх і непохитні кроки,
Бо, забиваючи в болото баби і гаки.
Вони ось-ось побачать, як від їхньої руки
Над морем встане гаток ряд широкий.

І мрії про майбутнє чути в їх серцях
Сильніш, ніж хвиль грозових кола.
Сини наслідують батьків упертих чола
В роботі їх тяжкій, що слід лишить в віках.

І там, де небо темне й марево туманне,
Змаганням тіл, очей, зубів, і ніг та рук
Вони перемагають млистий мул навкруг,
Де згодом Фландрія в день перемоги встане.